

Tổ ấm nhỏ và gia đình lớn

Ngày tôi chính thức trở thành thành viên của đại gia đình ACB thật dễ nhớ, ngày 8 tháng 3 năm 2006.

Tôi còn nhớ rất rõ cảm giác lần đầu tiên bước chân vào Hội sở để dự phỏng vấn. Trước mắt tôi, mọi người tất bật với công việc với tác phong nghiêm túc. Ngay từ những phút đầu tiên, tôi đã có ấn tượng về môi trường làm việc chuyên nghiệp của ACB. Sau hai vòng phỏng vấn, hay bảo rằng hai cuộc trò chuyện khá thân mật cũng không sai, tôi được trao tấm vé để bước lên con tàu ACB đang mạnh mẽ tiến về phía trước.

Mọi việc không thuận lợi như thế nếu không có sự ủng hộ của người anh là phụ huynh của một học trò nhí từ khi tôi còn là sinh viên năm thứ hai. Sau khi ra trường vài năm, tôi không còn là gia sư cho con anh nữa. Nhưng có lẽ cơ duyên của cuộc đời đã đưa tôi đến với gia đình anh và sau đó là ACB. Mọi chuyện bắt đầu khi tôi tình cờ thấy số điện thoại của anh lưu lại trong danh bạ của chiếc điện thoại tôi vừa mới tậu. Sau đó, tôi gọi cho anh để hỏi thăm sức khỏe và được biết Trung tâm đào tạo ACB đang tuyển nhân viên mới. Thật tình mà nói, khi nhận được đề nghị của anh tôi cũng cảm thấy chưa được tự tin lắm vì đang làm việc trong một môi trường nhiều con chữ hơn con số nên không biết mình sẽ “bơi” như thế nào trong điều kiện hoàn toàn ngược lại.

Lúc liên lạc với anh tôi đang công tác tại phòng đào tạo chi nhánh Hà Nội của một trường ngoại ngữ có trụ sở tại TP Hồ Chí Minh. Thật không dễ khi phải chia tay Hà Nội sau gần nửa năm gắn bó vì tôi may mắn đến thủ đô vào mùa thu và mua đông, hai mùa theo tôi là đẹp nhất.

Sau khi nhận việc tại Trung tâm đào tạo, sự thiếu tự tin trong tôi hầu như không còn nữa bởi công việc được giao rất đúng với sở trường của mình. Kết quả là ngay trong năm đầu tiên, tôi đã nhận được bằng khen của Tổng Giám đốc. Sự công nhận này cũng là thành quả của cả tập thể Trung tâm đào tạo, đặc biệt là những đồng nghiệp dễ mến đã hỗ trợ tôi rất

Ánh sáng và niềm tin

Một buổi chiều cuối tuần, trên đường về nhà mang theo tâm trạng căng thẳng sau một ngày làm việc không mấy suôn sẻ, tôi dong xe ra bờ sông Sài Gòn hy vọng tìm thấy một phút thanh thoi. Khi còn là sinh viên, tôi vẫn thường ra đây ngồi ngắm sông nước cho đỡ nhớ nhà. Đang thả hồn miên man theo những khóm lục bình trôi xuôi, tôi chợt nghe có tiếng cọt két sau lưng. Quay lại tôi đã thấy một cô bé miệng cười thật tươi, ngồi trên xe ba gác. Chiếc xe chở chiếc nồi thật to, bên trong là bắp và khoai mì luộc đang bốc khói nghi ngút.

“Bắp không anh?” Cô bé mời tôi với một nụ cười thật tươi.

Tôi thật chẳng muốn ăn uống thứ gì vào lúc này, nhưng tôi không nỡ từ chối lời mời của cô bé.

“Anh làm ở Ngân hàng Á Châu phải không?”, cô bé hỏi khi nhìn vào chiếc thẻ nhân viên trên ngực áo của tôi.

Sau một lúc trò chuyện qua lại, tôi biết em tên Hương và mới 14 tuổi. Hương nói rằng cái tên Ngân hàng Á Châu với em thật gần gũi. Rồi em kể cho tôi nghe về tuổi thơ đầy cơ cực vì nhà em rất nghèo. Đã vậy, Hương luôn sống trong buồn tủi và mặc cảm vì từ lâu em đã mất đi thị lực của mình. Tuổi thơ của em đã bị số phận đánh cắp khi quanh em chỉ là bóng tối và nước mắt giàn giụa hàng đêm.

Rồi cuộc đời Hương bỗng đổi thay. Một ngày nọ, khi em thức dậy và mở mắt ra, ánh sáng chói lòa ủa vào mắt làm em cảm thấy đau nhức hai mắt, rồi theo đó, những hình ảnh lơ mơ, lạ lùng hiện ra trước mắt.

Chỉ một thời gian ngắn sau, em đã dần thích nghi với cuộc sống mới. Em sung sướng nhìn thấy những hình ảnh sinh động tươi đẹp với muôn vàn sắc màu, nhìn thấy những

niệt tình. Đoạn đường hơn hai năm ở ACB tôi đã đi qua cũng có nhiều khúc khuỷu nhưng quan trọng hơn là tôi vẫn đang cố gắng trang bị cho mình những kiến thức cần thiết để tiến bước trên con đường tôi đã chọn.

Với tôi, niềm vui lớn nhất cho đến nay có lẽ là tổ ấm nhỏ hạnh phúc tôi đã xây dựng chỉ sau gần một năm làm việc tại ACB. Phải nói rằng, tôi có tổ ấm này một phần cũng nhờ sự hỗ trợ của ACB. Thỉnh thoảng tôi cũng đùa với các đồng nghiệp rằng nếu không có khoản vay dành cho nhân viên, chắc còn lâu lắm tôi mới có được như hôm nay: một người vợ nhỏ nhắn, hiền lành và một cậu con trai khá khỉnh, rất đáng yêu.

Thế mới biết sự hỗ trợ về tài chính của ACB cho sự kiện trọng đại không chỉ của tôi mà còn nhiều thành viên khác trong đại gia đình ACB đáng quý biết dường nào. Bên cạnh tài chính, ACB còn mang lại những giá trị góp phần nâng cao chất lượng cuộc sống thông qua những sự kiện mang tính cộng đồng cao và những chuyến du lịch mừng ngày lễ lớn, giúp nhân viên tái tạo sức lao động một cách hiệu quả và mở mang kiến thức, tầm nhìn. Chính vì lẽ đó, tôi tự nhủ sẽ cố gắng nhiều hơn nữa để hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ được giao, cùng nhau tiến tới.

Tôi hy vọng tất cả những thành viên khác trong đại gia đình ACB chia sẻ với tôi quyết tâm này. Tôi trân trọng những gì mình đang có tại ACB, nhất là tình cảm thân thiết và sự hỗ trợ của các đồng nghiệp dành cho tôi. Con đường phía trước dẫu có gặp ghềnh đến mấy tôi cũng sẽ cố gắng vượt qua vì tôi làm việc cho ACB cũng là đầu tư cho tương lai của tổ ấm nhỏ của mình.

NGUYỄN MINH TẤN

Chuyên viên, Trung tâm đào tạo, Khối Quản trị nguồn nhân lực

người thân yêu trước đây em chỉ cảm nhận qua từng giọng nói.

Hương cho biết mình được phẫu thuật mắt theo chương trình “Đem ánh sáng đến cho người mù nghèo” do Hội Bảo trợ bệnh nhân nghèo TP Hồ Chí Minh tổ chức. Ca phẫu thuật của em được sự hỗ trợ tài chính từ phía Ngân hàng Á Châu. Từ đó cái tên Ngân hàng Á Châu gắn liền với niềm tin và cuộc sống của em.

Cô bé mặc cảm ngày nào, giờ đây đã trở thành một con người tươi vui và yêu đời. Hàng ngày Hương đạp xe bán hàng phụ giúp gia đình; đêm đến em theo học lớp bổ túc văn hóa. Hương bảo mình sẽ cố gắng học thật giỏi để sau này xin vào làm việc ở Ngân hàng Á Châu như tôi.

Cô bé đạp xe đi rồi. Nhưng trái bắp nóng hổi của em để lại làm tôi suy nghĩ rất nhiều. Tôi ngộ ra rằng những vướng mắc trong công việc của ngày hôm nay có đáng gì so với những ngày tháng gian truân mà Hương đã trải qua. Tôi vui mừng vì giờ đây em đã tìm lại được niềm vui và nghị lực trong cuộc sống.

Tôi băn khoăn không biết trong cuộc sống còn biết bao cảnh đời bất hạnh như em. Liệu những con người ấy có tìm được lối ra cho cuộc đời mình? Cuộc sống luôn cần có sự đồng cảm, chia sẻ tình thương từ mỗi thành viên của cộng đồng và toàn thể xã hội.

Tôi biết hiện nay có nhiều tổ chức và doanh nghiệp đang góp sức vào phong trào vì cộng đồng. Nhớ lại câu chuyện của Hương, tôi cảm thấy tự hào vì mình cũng là thành viên của ACB, một đơn vị có những con người không những mang nhiều tâm huyết trong kinh doanh mà còn hết lòng phục vụ cộng đồng.

VÕ XUÂN HẢI

Nhân viên pháp lý chứng từ, CN Khánh Hội, TP Hồ Chí Minh